

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD

No. 2.

Tacoma, Wash. Jan. 25, 1892.

Vol. 4.

Pastoralprædiken.

(Trykt paa Opfordring af "Nordre Pacific Specialconference.")

Esch. 3, 17.

Forfættelse.

Har ikke Apostelen skildret Herrens Tjeneres Lod i Verden til alle Tider i følgende Ord: "Mig synes, at Gud har fremstillet os Apostler som de Ringeste; Thi vi ere blevne et Skuespil for Verden, Udslud i Verden og alles Skovil." 1 Kor. 9, 4, 13.

Lad os kun ikke være sikre. Den gamle Adam oprører sig imod Selvfornægtelse og vil have det gjældt især i vor forfinede Tid. Men ve os, om vi ligger under! Bedre da at blive udenfor Embedet end at gaa ind i det og under Salighedens Forlis pleie Kjødets paa Evangeliets Beføstning.

O, lad os staa paa Vagt mod os selv! Er der Nogen, Saton naar efter, saa er det Evangeliets Budbærere. Allevægne lurer han paa os forat sælde os.

Julet behager Verden saa meget som, naar det lykkes Sa'an at saa overløst en Herrens Tjener, selv om det kun er i saadanne Ting, som Verden ellers ikke giver Agt paa hos Andre. Med Skadefryd peger den straks derpaa og raaber det ud overalt.

Men det værste er dog, at Guds Børn forarges, naar de se dem, som skulle være Mønstre for Hjorden, ligge under for et verdsligt Sind. Derfor, lad os vandre varligen. Mange Dine hviler paa os, dels forat opdage vore Feil og dels forat have os som Exempel til Efterfølgelse.

Men er Selvfornægtelsen tung for Kjød og Blod, saa er Misgjendelsen ikke lettere. Det faarer Hjertet, naar Sjælesørgeren af mangen En af dem, som skulle støtte ham og anerkjende ham i hans vanskelige Gjerning, bliver misgjendt endog for sine redeligste Hensigter og Bestræbelser, ja lagt for Had og Forsølgelse, hvilket i høi Grad forbitrer ham Livet. Men ogsaa heri er Apostelen Paulus, som "var i Fare blandt falske Brødre" (2 Kor. 11, 26,) der i lispiede

ham meget Dnbt, os et Forbillede til Efterfølgelse.

Lad os da som rettelig betroede Væglere til at forestaa Guds Husholdning herude søe os i at lide allehaande Dnbt for Kristi Skyld. Engang skal vi frem for Herrens Throne og aflægge Regnskab for, hvorledes vi omgikkes, med pleiede og røglede ethvert Faar og Lam, som var os anbeføret til Om-sorg herude. Herren vil da kræve enhver Synders Blod af vor Haand, som vi ikke sagde Sandheden og røglede ret. Da kommer det an paa, om vi med Paulus kan sige: Jeg er ren af Alles Blod." Apost. Gjer. 20, 26.

Dog, mine kjære Embedsbrødre, er Vægtergjerningen tung, anstrængende og ansvarssfuld, saa er den ogsaa stor, herlig og ærefuld. Derfor retter de hængende Hænder og de afsmægtige Knæ. Vender Blikket opad til ham, som har sat Eder til Væglere i Israels Hus, og som har sagt: "Som dine Dage ere, skal din Styrke være" 5 Mos. 33, 25. Og: "Herren, din Gud, han er den, som vandrer med dig; han slipper dig ikke og forlader dig ikke." 5 Mose. 31, 8.

Mon han skulle have sat os i denne ansvarssfulde Gjerning for at saa Anledning til desto bedre at forværre os ved at lægge paa os Byrder, vi ikke kunne bære? Det være langt fra! Herren paalægger ikke sine Tjenere større Byrder end han giver Kraft til at bære.

Naar han truer med Straf for Utrofast, er det for at anspore til Trofast, Nidkjæthed og Udholdenhed. Han for-langer kun, at vi skal aagre med det Pund, han har givet os.

Men Herrens Utroa efter at frelse Sjæle er saa stor, at han maa true sine Tjenere med Straf, dersom de ikke gjør, Alt, der staar i deres Magt, forat frelse dem.

Herren ved nok, at ogsaa hans Tjenere kun ere syndige, usuldbomme Mennesker, der er bebestede med mange Mangler og Feil.

Derfor, Brødre, frist til Gjerningen med, Liv Lyst og godt Mod! Arbejder og beider, strider og lider for Herrens store Sag paa Jorden at samle Indvaanere til det himmelske Fædreland; da har Herren sin Glæde i os og skal lade det lykkes langt bedre, end vi kunde bede og forstaa.

Er vi ikke den højeste Majestæts Tjenere! Har han ikke faaet Engleborg omkring dem (Bj. 33, 8.) og lovet at være med den alle Dage indtil Verdens Ende?

Naar vi gaar modløse og nedslagne fordi vi synes ingen Frugter af se af vort Arbejde i Herrens Vingaard og derfor føler Nafvaret dobbelt tungt, da hviler den Uvidendes Die dog paa os med Velbehag; thi han ser, hvad vi ikke ser.

Tænk om vi kun blev Redfæder i Herrens Haand til at frelse en Sjæl, var ikke det langt mere værd, end et helt Liv i anstrengende og selvfornegtende Arbejd? Der er kun Faa, der agtes værdige til den Værd at lide for Kristi Navns Skyld.

Dg naar vi saa have baaret Dagens Byrde og Hebe og lagt fra os Vagterstaven, hvilke Søster og Søn, har da Herren ikke givet sine tro Tjenere!

Jugen Gjærning i Verden bliver saa utaknemmelig aflønnet som Prædikeembedet i Guds Kirke. Men desto højere skal Sønnen blive i Himmelen.

Vi skal vistnok ikke tjene Herren med det Maforal Die at saa Sønnen, men gjøre af vor Gjærning i den Bevisthed, at den ingen Søn er værd og huske vel paa Jesu Ord: „Naar I have gjort alle Ting, som Eder ere befalede, da siger: Vi ere unyttige Tjenere; thi vi gjorde det, som vi vare skyldige at gjøre.“ Luc. 17, 10.

Ikke bestomindre har Herren lovet sine tro Tjenere en Raadelsøn for derved at anspore og opmuntre dem til ihærdigt Arbejde. Thi saa staar der skrevet: „Den, som annammer en Profet, fordi han er en Profet, skal saa en Profets Søn.“ Matth. 10, 4. „Enhver skal saa Søn efter sit Arbejde, 1 Kor. 3, 8.“ Derfor Kogens Gjærning, som er bygget derpaa — nemlig paa Grundvoldea Jesus Kristus — bliver bestandig, skal han saa Søn.“ 1 Kor. 3, 14. „De, som have undervist Andre, skal sinne som den udstrakte Befæstnings Skin, og de, som have retfærdiggjort Mange som Stjernerne evindeligt og altid.“ Dan. 12, 3.

O, saa vend Blikket opad mod det himmelske Jerusalem, du Jesu Kristi Stridsmand; der skal du saa din Søn; der blinker Kronen dig imøde; der skal du bære den uforsvaret Krands; der skal du sinne som den udstrakte Befæstnings Skin og som Stjernerne evindeligt og altid; der skal du saa hvile ud efter dit møiefulde Arbejde paa Jorden.

Allsaa, Kjære Embedsbrødre, fremad til forsat Arbejde Ederes høie Kald! Søb i den Eder foresatte Kamp. Ebr. 12, 1. Tag sat med fornyet Lyst, Føer og Kraft. Vise Eder som uforsvarede Jesu Kristi Stridsmænd. Nedbryd Satans Befæstninger ved Evangeliets guddommelige Kraft. Forsvar 3 ons Rure indtil Blodet om nødvendigt. Væxer tro Vagtere i Israels Hus indtil Herren løser op for Eder med de Ord: „Du gode og tro Tjener, gal ind til din Herres Glæde.“ Matth. 25, 21.

Endnu et Par Ord til Slutning.

Langt fra vore Brødre og Søstre i Osten ere vi satte ved denne Herrens Kyll for at drive Herrens Gjærning og varetage vort Samsunds Interesser ved at opspøge og samle adspredte Landsmænd og Trodsbrødre til rettroende

lutheriske Menigheder. Alt er endnu forholdsvis nyt herude ikke blot i timelig, men endnu mere i aandeligt Henseende.

Jordbunden er haard, stenet og knudret og mange af dem, som arbejdede for os, lod Hænderne synke, tabte Modet og gif.

I smaa tildels ogsaa i store Flokke har Skandinaverne nedfat sig i Byerne, i Slovener og paa Bjergene, hvor de maa opføges og Livets Brød brydes for dem. Skarer af dem kommer saa at sige med hver Dag, og alt tyder paa, at Strømmen til Kysten i en nær Fremtid vil blive meget stor.

Modstanderne ere Mange, brede i Hu og har Forspranget.

Saa har vi Skolen i Tacoma, dette vort Samsunds Storbærk ved Pacific Kysten, hvortil vi knytter saa store Forhaabninger for vor lutheriske Kirke herude i Fremtiden. Den maa vi arbejde ihærdigt for forat saa den igang og siden pleie den som vor Diesten.

Uffondrede ved Tusinder af Mile fra den ældre og større Del af vort Samsund, og fra dets gamle, erfarne og i Trængsels Skole prøvede Mænd, er vi overladt til os selv og kan ikke saa Raad og Beilebning, som vi burde og trængte.

—Alt dette burde fremkalde hos os Alvorstanker, men ogsaa fylde vore Hjertes med Begejstringens Ild, saa vi ret af Struben raaber til Kirkeens Herre i vor Nød og beder ham om Biddom, Billighed og Frimodighed til dette store Værk. Og saa slutte os sammen til en kompakt Skare; i Mandens Enhed, som en Mand sætte Skuldbrene under og med forenede Kræfter løse i Flok; da skal det lykkes.

Som sagt, forat grundlægge og opbygge den rettroende lutheriske Kirke blandt vort Folk ere vi kaldt hid eller sendt hid. Ikke saa blandt os modtager Understøttelse, ialtsald delvis, fra Brødre og Søstre i Osten.

Det koster ihærdigt Arbejde og store Opofrelser, ved Siden af alle de andre Gjøremaal, at tilveiebringe de nødvendige Midler forat holde Missionen gaaende herude, hvilket de gjentagne og indtrængende Opraab fra deres Side, som føler Trykkel haardest, naar Kassen er tom, noksom vidner om.

Med Tillid og Fortrøsting til de Mænd, man udsendte, har man indtil denne Dag søgt at støtte dem efter yderste Tone. Og det er vel ikke frit for, at man nu saa smaat begynder at spørge efter Frugterne af Offervilligheden, og det med Rette.

Skulde vi da svigte disse Kirkeens offervillige Mænd og Kvinder i deres Tillid til os og sluffe dem i deres Forhaabninger? Skulde vi vise os deres Forsønner og Kjærlighed uværdig? Skulde vi lægge os paa Ladstiden og i Bedig gang fortære, haad vi ikke har svædet for?

Nei! og allert nei! Det ville vi ikke. Men i Mandens Kraft ville vi arbejde trofast og ihærdigt forat samle til Guds Kirke og opbygge vort Samsund herude ved Pacific Kysten.

Dette ske i Jesu Navn, Amen.

P.

—Den nylig indviede lutherske Kirke i Bethlehem er bygget i Korsform og Rundbuestil; Taarnet staar ved Siden. Den har paa hver Side 7 høie, vakre kuleformede Vinduer og et over Indgangsdyren. Kirken er overordentlig smuk. — [Bbl.

Det er imod Fornuften at tro, at Verden er uendelig.

Som vi have seet, kunne Gudsfornegeterne ikke bevise, at Stoffet er uendeligt. Men maatte ved du en fornuftig Grund, som gjør Stoffets Uendelighed idetmindste sandsynlig?

H. Jeg har allerede bemærket, at Tankens Love tvinge mig til den Antagelse, at Stoffet er uendeligt. Thi „Tankens Love ere,“ som Büchner er irrasfende siger, „Verdens Love.“ Da jeg nu ikke kan tænke mig, at Verden er endelig, saa følger deraf, at den er uendelig.

R. I denne Paastand blander du Sandhed og Uforstand om hinanden. Ganske vist aabenbarer der sig i Naturen en uendelig Fornuft; thi den er en alvis Slavers Bærk. Naar vi udforske Naturen, saa erkjende vi, at den er indrettet og styres efter fornuftige Love. Disse Naturslove: aabnbare os en uendelig Forstand og modsvare vor Fornufts Love. Dette er ganske vist. Men du beviser ikke af de Love, som virkelig gjælde i Naturen, at Stoffet er uendeligt; du opstiller derimod den usarnuftsige Paastand: Hvad der er tænkeligt, er ogsaa virkelig. Jeg tænker mig, at Stoffet er uendeligt, derfor er det ogsaa uendeligt. Daarstid! Naar altsaa efter din Regel Belleren tænker: jeg er rig, saa er han rig! Ser du da ikke, at din Slutning er imod al Logik?

H. Nu, jeg ved endnu en bedre Grund. „Afstandene,“ siger Büchner, „som Astronomeerne have beregnet i Verdens“ altet, ere saa umaadelige, at vor Forstand ved at betragte dem svimler og forvirres. Lyset, som besidder en Hurtighed, med hvilken det tilbagelægger 42,000 Mil i Sekundet, behvoede dog ikke mindre end 200 Aar forat naa fra Mellemveien til vor Jord.“ Da nu Jorden „synker ned til et i Verdensrummet svømmende Atom,“ da Afstanden indtil den yderste for os synlige Stjerne gaar op til mange Millioner og Trillioner Mil, og da vi, jo mer Rifferten fuldkommengjøres, stue ind i altid nye, uanede Verdensum, saa holder jeg det for saare sandsynligt, at Verden er uendelig.

R. Ja, saa gjør Gudsfornegeterne det. Først omtale de med Beundring, hvor stort Verdensrummet er, hvilken Hastighed Lyset besidder, hvor uhyre Afstandene ere til de yderste Stjerner, hvor mange Trillioner og atter Trillioner Mil de gaa op til. Derpaa blive de ganske andægtige, derpaa „svimler deres Forstand og begynder at forvirres.“ Saa falde de tilbedende paa Knæ for Stoffet og raabe: O, Stof, du er stort, du er uendeligt! Hvad ere dog Gudsfornegeterne for smaa Sjæle, siden de ikke kjende noget heiligere end de store Tal og uhyre Afstande og med disse søge værdigen at udstyre sin elendige Gud, Stoffet! Bare end Verdenslegemerne nok saa store og deres Afstande fra haerandre nok saa uhyre, i Sammenligning med Guds Uendelighed ere de dog som Draaber i Høvet og en Haandsbrød. Bar end Verdensaltet nok saa stort, for et der imellem dets Storhed og Uendeligheden en umaadelig Kløft, som ikke kan udfyldes ved noget. Det er ligesom Ufornuft at holde Stoffets Uendelighed endog blot for sandsynlig.

H. Hvorfor?

R. Kan du ikke tælle Sandtoerne paa Jorden?

H. Nei.

R. Sluttes du deraf, at deres Tal er uendeligt?

H. Naturligvis ikke.

R. Digesaa ufornuftigt er det derfor at sige, at Verden er uendelig, fordi det er os umuligt at udmaale dens Størrelse.

H. Hvorfor kan da ikke Verden være uendelig?

R. Det strider mod dens Væsen. Den Paastand, at Verden er uendelig, opdigter en Egenkab ved den, som den ikke besidder og ikke kan besidde. Naar Verden var uendelig, saa maatte den nødvendig være uendelig i alle sine Dele. Men er det Tilfældet? Gives der uendelige Stene, Planter og Dyr? Vi finde i den hele Natur ikke et eneste Væsen, som tilkommer Uendelighed. Verden indeholder kun saadanne Begemer og Ting, som ere rumligt begrændsede, altsaa endelige. Tilrods herfor at paastaa Verdens Uendelighed er mod Natur, Fornuft og Erfaring, er—Doertro. Videre paastaaer jeg:

Det kan ikke bevises, at Verden er evig.

Gudsfornegeterne sige: Vi gjøre ikke som de Kristne. De forlange altid Tro. Men vi lære: Kun det er sandt, sikkert og uomstødeligt, som man kan iagttage med Sanserne. Ikke sandt, min Ven, det er Eders Grundsaetning?

H. Jo.

R. Nu, da længes jeg meget efter at høre af dig, med hvilken Sans du har iagttaget Verdens Evighed.

H. Naar jeg siger, Verden er evig, saa mener jeg dermed, at Stoffet og Kraften, hvoraf Verden er sammensat, er evig.

R. Bevis mig Stoffets Evighed.

H. Dette Stof bestaar af evige med Kraft udstyrede Atomere eller ganske smaa Stofdele.

R. Bevis, at Atomerne ere evige!

H. De maa være evige.

R. Om Forbælselse, ingen Udflugter! Du siger: Hvad Materialisterne paastaa, det kunne de bevise af den sanselige Erfaring. Nu siger du, Materien er evig. Derfor pligter du at bevise, at vi med vore Sanser kunne iagttage Materiens Evighed. Dersom du ikke kan bevise det, saa maa du indrømme mig, at eders materialistiske Grundsaetning er falsk. Jeg spørger altsaa: Med hvilken af dine Sanser har du opdaget Atomernes Evighed? Har du seet eller smagt eller lugtet dem?

H. Saaledes maa du ikke spørge.

R. Dette Spørgsmaal bringer dig vil i Forlegenhed? Men jeg venter et ærligt og aabent Svar.

H. Du skal ogsaa saa det.

R. Kanske har du med en Riffert gennemsmagt Evigheden og derved seet Atomernes Evighed?

H. Det er umuligt. Men betænk dog, saa store Naturforskere som Büchner og utallige andre paastaa, at Verden er evig.

R. Og deres Tale har du blindt hen troet uden først at prøve deres usarnuftsige Paastand? Dog selv en Büchner

denne haardnakke Gudsforneget, er ikke fuldkommen overbevist om den materialistiske Læres Sandhed. Thi medens han ellers henstiller Verdens Eviighed som en afgjort Sandhed, kalder han den Side 59 kun „en næsten uomstødelig Kjendsgjerning.“ Han indrømmer altsaa selv, at vore Sanser ikke kunne erkjende Verdens Eviighed med fuld Visshed.

H. Jeg maa indrømme, at det ikke er muligt at iagttage Materiens Eviighed med vore Sanser.

A. Da maa du ogsaa indrømme, at Verden ikke er evig.

H. Verdens Eviighed staar fast af andre Grunde.

A. Altsaa tror du Verdens Eviighed. Du har vel antaget denne usofnuftige Troesartikel af den Grund, at den „Store Bächner“ siger det.

H. Ikke derfor, men fordi „den med de mest storartede Hjælpemidler udrustede Videnskaber“ paa det klareste har bevist det. Dette Bevis fører Bächner saaledes: „Vi opbrænde et Stykke Træ, og det synes ved første Dietast, som maatte alle dets Bestanddele være gaaede op i Ild og Røg og fortærede. Kemikerens Begt lærer os dog, at intet af Træets Begt er gaaet tabt; den viser, at de opløste Produkter, naar de veies, atter nøiagtigt indeholde alle de Stoffer, hvoraf Træet før bestod, om ogsaa i anden Form og Sammensætning. „Kulstoffet,“ siger Begt, „som var i Træet, er usorgjængeligt, er evigt og ligesaa umuligt at tilintetgøre som Vandstoffet og Surstoffet, hvormed det var forbundet i Træet. Denne Forbindelse og den Form, hvori den optræder, kan tilintetgøres, Materien derimod aldrig.“

A. Med samme Ret kan du ogsaa slutte saaledes: Fordi Løven er et vildt Dyr, derfor er Slættet evigt.

H. Men det er dog en videnskabelig bevist Kjendsgjerning, at Træets Bestanddele ikke tilintetgøres ved Ilden, men at vi atter erholde Træets oprindelige Begt, naar vi opsamle og veie dem. Deraf følger dog med Nødvendighed, at Materien ikke kan tilintetgøres, men en usorgjængelig og evig.

A. Dette Eksperiment lærer kun saa meget, at Træets Bestanddele ikke tilintetgøres gennem Forbrændingen. Dette tvivler intet sofnuftigt Mennekte paa. Men deraf at slutte til Materiens Eviighed er fuldstændigt Banvild. Saaledes hviler den hele materialistiske Lære paa falske Slutninger, som spotte al Logik.

H. Vent! Jeg har endnu et bedre Bevis for Verdens Eviighed. Bächner siger: „Dannelsen af den saakaldte Stenfulsformation alene krævede efter Wischofs Beregning 1,004,177 (efter Chevandiers Beregning 672,788) Aar. Bolger beregner endog alene den Tid, som krævedes til Dannelsen af de os bekendte Lagdannelser i Jorden, til i det mindste 648 Millioner Aar! I Forening med de umaadelige Afstrøende, som Astronomerne have udregnet i Verdensaltet, og for hvilke vor Fantasi begynder at forvirres, tyde disse fast uendelige Tidsrum paa den Nødvendighed af anerkjende en Grændselsløshed i Tid og Rum, paa Eviighed og Uendelighed.“ „Derfor maa vi antage, at Stjernehimlen ikke blot i Rum, som ingen Astronom betvivler, men ogsaa i Tid er uden Begyndelse og Ende eller har bestaaet evigt, at den aldrig er opstaaet, og at den er usorgjængelig“ (Ezold).

A. Dette Bevis for Verdens Eviighed duer ligesaa meget som de øvrige, det er slet intet. Alle disse Geologernes Bestræbelser ere ikke en Bæbe Tobak værd. Det er slet satterlige Hjærnespind, kun udtænkte for at gjøre Verdens Eviighed sandsynlig. Vel sjaa Naturforskerne om sig med uhyre Tal. Vel foregive de, at der til Dannelsen af Bjergene krævet mindst 648 Millioner Aar. Men hvad ere de Grunde som tvinge os til at holde deres Beregninger for utvivlsom Sandhed?

H. Det ved jeg ikke.

A. Eller vare de tilfælde, da Jordens Bjergdannelse begyndte?

H. Heller ikke.

A. Læg videre Mærke til, hvorledes Geologerne selv modsig hverandre. Efter Wischofs krævede Stenfuldannelsen 1,004,177, efter Chevandier 672,788 Aar. Saaledes ere de indbyrdes selv uenige, dermed bevise de kun saa meget, at deres Paastande ere grebne rent ud af Lufsen. Derfor var det Banvild at holde deres Beregninger for Sandhed. De ere ligesaa troværdige som Münchhausens Jagthistorier. Sofnuftige Naturforskere vide dette og advare derfor. Den berømte R. v. Kanmerer siger: „Væeren vogte sig for enhver Geolog; enhver giver, om ogsaa i god Tro, gjerne mer, end han har.“ Altsaa kan det hverken ved sanselig Jagttagelse eller gennem Eksperimenter eller gennem Beregninger bevise, at Verden er evig. Dertil kommer endnu dette:

At Materien ikke kan have Grunden til sin Tilværelse i sig selv.

Hvorfor er Verden?

H. Jeg svarer med Bächner: „Verden eller Stoffet med sine Egenheder, som vi kalde Kræfter, maa være fra Eviighed og blive i Eviighed—med et Ord: Verden kan ikke være skabt.“ Den bliver dannet af de evige Atomer, som ere udrustede med evige Kræfter.

A. Hvorfor ere Atomerne?

H. Jeg sagde jo, de maa være fra Eviighed og blive i Eviighed.

A. Bevis det!

H. „Eviighed hører til Materiens Væsen,“ som Burmeister siger.

A. Nu, naar Eviigheden hører til Materiens Væsen, naar den den maa være evig, da da det dig jo en let Sag uigjendriveligt at godtgjøre, at Materien har sin Tilværelses Grund i sig selv.

H. At Materien er evig, er Materialisternes første Grundspætning. Derpaa hviler, dermed staar og falder vor hele Lære. Deraf afhænger, deraf følger, alt. Atomerne eksistere ved sig selv. Det maa man nødvendigvis antage, naar man vil forklare Verdens Opstaaen sofnuftigt.

A. Dermed siger du kun dette: man maa tro Materiens Eviighed. Men dermed modsiges du dig selv. Thi du praler jo altid med, at du kun antager det som Sandhed, som gennem Sofnuft og Videnskab er godtgjort som uigjendriveligt. Altsaa frem med dine Beviser for Materiens Eviighed!

H. Materien skylder sig selv sin Tilværelse. Sandheden af denne Sats er saa indlysende, at den intet videre Bevis behøver.

A. Ja, denne Sandhed lyser som det forfælle Mærke. Denne Sats er Epidsjen af al Ufornuft, Gudsfornegetnes Grundsløgn. Da du nu ikke selv kan bevise den, saa maa du indrømme, at den er falsk.

H. Kærligt talt, Materiens Evighed lader sig ikke godtgjøre med tvingende Grunde.

A. Det bejvende selv de mest forrykte Gudsfornegetere som jeg allerede har sagt dig, maa ogsaa Ræchner tilstaa, at Materiens Evighed er kun en „næsten uomstødelig Kjendsgjerning.“ Han indrømmer dermed selv Muligheden af, at den kan omstødes. Han tror altsaa selv ikke ubetinget, at den er evig. Og dog har disse samvittighedsløse Løgnere den Frækhed at paasta Materiens Evighed.

H. Jeg indser heller ikke, hvorledes den kan gjendrive.

A. Det havde du for længe siden maattet indse, naar du havde brugt din Fornuft en Smule.

H. Velan, dersom du bringer mig ved fornuftige Grunde til at indse det, saa lader jeg mig gjerne overbevise. Mig er det kun om Sandheden at gjøre.

A. Jeg opstiller følgende Paastand: Hvad der er tilfældigt, kan ikke være evigt. Men nu er Verden noget tilfældigt, derfor kan den ikke være evig.

H. Hvad forstaa du ved det tilfældige?

A. Tilfældigt er det, som kan ikke være eller ogsaa være noget andet. Et Eksempel vil gjøre dette tydeligt. Se hine Bløse! For kort Tid siden vare de her ikke, og efter kort Tid ville de ikke være mere. Det er altsaa muligt, at de kunne ikke være. Nu ere de triste og grønne, snart vige de væere gule og visne. Det er altsaa muligt, at de ogsaa kunne være noget andet. Men en Ting, som kan ikke være eller ogsaa være noget andet, er tilfældig. Saadanne mulige Ting have ikke sin Tilværelses Grund i sig selv. Derfor ere de heller ikke nødvendige. Men et nødvendigt Væsen har sin Tilværelses Grund i sig selv. Derfor maa det ikke blot altid blive som det er. Derfor maa det være evigt og uforanderligt. Men fordi de tilfældige Ting kunne ikke være eller ogsaa være noget andet, altsaa ikke have sin Tilværelses Grund i sig selv, derfor kunne de ogsaa være ikke evige. Har du noget at indvende dertil?

H. Nei, saa langt er alt sandt. Dog betvioler jeg, at du gjør en rigtig Anvendelse af din Overtæntning.

A. Min Understæntning lyder: Men nu er Verden noget tilfældigt.

H. Det bestrider jeg. „Fordi Materien synes foranderlig, holder det forisnede menneskelige Blif, der endnu ikke er blevet oplæret af de videnskabelige Forstaainger, den ogsaa for endelig og forgyngelige,“ som Burmeister siger.

A. Hvad? Negter du Verdens Foranderlighed? Da er du jo mere rasende end de mest forrykte Materialister. Selv en Burmeister maa i et nøgternt Øblik bejvende: „Materien er ikke uforanderlig.“ Idet Tu t i l e taler om Jordens Historie, siger han: „Store Forandringer, uhyre

Omvæltning have fundet Sted.“ Og Luch er videre: „Bestandig forvandler Jorden sig for vorr Øne som tidligere. Bestandig opstaa Jordlag, Vulkaner brænde, Jordkjælv sønderrive Grunden, Der opstaa og synke, Havet træder tilbage fra det faste Land eller over ridsømmer andre Et ækninger.“

H. Jeg indrømmer, at Verden er foranderlig.

A. Ved Verden forstaa vi Samlingen af alle de Ting, som eksistere i Tid og Rum. Om alle disse Ting paastaar jeg, at de ere tilfældige. Og dette beviser jeg derved, at de kunne ikke være eller ogsaa være noget andet, det er, ere forgyngelige og foranderlige. Selv de ivrigste Arbeister indrømme denne alle Tings Foranderlighed, idet de tale om et uforanderligt Kredsløb af de mindste Stofdele, om Stofvekselen. Büchner siger: „Vandringerne og Forvandlingerne, som stoffet gennemløber i Altsens Væren, foregaa million- og atter millionvis. Oplosning og Frembringelse, Forsald og Nydannelse række hinanden overalt Gaanden.“ Hoorhen vil se, overalt vise Tingene os Mærkerne paa det foranderlige. Himmelen fremstiller for os den stadige Veksels Skuespil. Bestandig bevæge Stjernerne sig og forandre sit Sted, snart traale de med svagere, snart med stærkere Glans, snart forsvinder de, snart er Solen bedækket med flere, snart færre Bletter. Ligesaa er Jorden en Skueplads for uophørlige Forandringer. Floderne forandre sit Løb, det uafslidelig brusende Hav sin Strandbred, og Landene bliverviste af Jordkjælv. Klipperne forbitres, Planterne visne, Dyrens forgaa, og selv Mennesket, Slabningens Krone, Jordens Behersker, — hvor nægen Tilfældighed er ikke det underkastet, indtil det endelig splinter hen i Jordens Støv. Ingensteds se vi noget evigt, som ubevægeligt trodsrer Tidens gnævende Tand. Alt har en Begyndelse og en Ende. Alt synligt er forgyngeligt, foranderligt, Doerast er stadig Veksels af Opstaaen og Forgaen, Blomstren og Visnen, Liv og Død, kort alt jordisk forgaar og farer hen som en Strøm.

H. Hvad slutter du deraf?

A. Jeg har dermed bevist, at Verden er tilfældig, thi alle de Ting, som udgjøre Verden, kunne ikke være eller ogsaa være noget andet. De ere altsaa underkastede forgyngeligheden og Forandringen. Videre har Verden ikke sin Tilværelses Grund i sig selv. Derfor kan den ikke være evig.

H. Efter dette skulde det være muligt, at Verden engang ikke har været til.

A. Det er ikke blot muligt, men ubetvintet sikkert. Det ligger i de tilfældige Tings Væsen, at de ogsaa kunne ikke være. F. Eks. den nuværende Plante- og Dyreverden var for kort Tid siden ikke til og vil om kort Tid ikke mere være. Men hvad der gjælder om de enkelte Ting, gjælder ogsaa om den hele Verden. Deraf fremgaar med Nødvendighed, at ogsaa Verden engang ikke har været til.

H. Deraf følger videre, at Verden kan være slabt, og at den kan uittætgjøres.

A. Gaaftte vist. Verden er tilfældig. Den eksisterer ikke ved sig selv. Derfor kan den kun have faaet sin Tilværelse af et Væsen, som er udenfor den, og som har sin Tilværelses Grund i sig selv. Det er det Væsen, som alle fornuftige Mennesker kalde Gud.

Forskjelligt.

Barfland. Arbejdet paa Bygningen hviler. Deres faa Penge kommer ind, og en betydelig Del af dem, som kommer ind, skal være til at betale Skat med for vore fraværende Benner. Nu er der maaske nogle som forundrer sig over, at de maa vente saa længe paa Kvitteringerne for Skattepenge. Grunden dertil er en dobbelt. For det første kunde ikke Skatten betales før den 8de Januar, og for det andet skaffede denne Forretning Kassereren, Rev. T. Larsen saa meget Arbejde, at mange ogsaa af den Grund maa vente lidt længere, end de synes er behageligt. Han beder indstændig, at man nøie vil opgive Nummer baade paa Lot og Block og tillige Navn paa Addition, og desuden ønsker han, at enhver, naar han har faaet Kvitteringen, nøie undersøger denne og skriver tilbage strax, hvis han finder nogen Feil.

Vinteren har været mildt og behageligt i Vinter. Første Søndag blev der plukket en Jordbærblomst ude paa Prærien, siden har der været flere saadanne at finde. Regnet er ikke til stort Besvær især her, hvor der næsten ikke er Sne.

Tacoma: Der har i den senere Tid her i Tacoma været afholdt et Møde af den forenede Kirkes Præster, som virker paa forskjellige Steder rundt Puget Sound. Saadanne Møder kan blive til stort Gavn, hvis man bare der gaar frem paa den rette Maade. Der kan jo Præster og Vægfolk tale sammen om en eller anden Bære i Guds Ord eller om, hvorledes det kirkelige Arbejde skal drives paa en Gud velbehagelig Maade. Naar dette sker saaledes, at menneskelige Meninger og Erfaringer træder i Baggrunden, og Guds Ord bliver Væremesteren, for hvem alle bøier sig, saa er der god Grund til at haabe, at saadanne Sammenkomster kan blive til megen Betsignelse.

Paa ovennævnte Møde, som holdtes i Pastor J. Tollesens Kirke i Tacoma, og som vel maa have været en Uges Tid, har man imidlertid gaaet frem paa en saadan Maade, at vi med god Grund kan spørge, om de Præster og Vægfolk, som tog Del deri, virkelig hylde den lutheiske Grundætning, at Guds Ord, den hellige Skrift, er eneste Rilde og Regel for Tro, Bære og Liv.—Forat Værerne selv kan dømmes derom, skal vi saa kort som muligt fortælle om et af Aftenmøderne, det var det, som blev holdt Thorisdags Aften den 18 Januar. De øvrige Aftenmøder var vel omtrent lig dette.

Mødet begyndte med Bøn og Salmesang; derpaa Prædikenen af en af Præsterne og Sang. Saa saar man see to af Præsterne komme ledende en Mand imellem sig hen i Kordøren. Manden er omtrent 22 Aar gammel og har mørke Brillen paa. Bagved ham og tæt op til Knæfaldet staar en Sofa, og paa denne ligger en Kvilt. Præsterne støtter ham der i Kordøren, medens han holder en ganske vakker Bøn. Denimod Slutningen af Bønnen viser der sig krampagtige Trækninger i hans Skuldre, Hals og ellers i Legemet. Disse tiltage, efterat han har sagt Amen; han bliver strax lagt ned paa Sofaen og Tæppet bredt over ham. Nu begynder han at puste og blæse, Ansigtet bliver sprudende rødt, han sveder

og stønner, knytter Hænderne og slaar voldsomt i Sofaen, eller hvad der nu træffer til at være ham nær, og under alt dette holder han med stærk, ofte strigende Stemme en „Prædiken“ til Forsamlingen. Indholdet af denne Tale er for det meste alvorlige Bestroffelser, indtrængende Formaning til at affaa fra Sunden, til Omvendelse o. s. v. Denne Talefudmærker sig ikke ved nogen Ting i Særdeleshed hverken, hvad Form eller Indhold angaar. Og lad os nu hufte paa, at hele Talsen, som er meget lang, holdes medens Manden ligger og vrider sig og stønner og slaar der paa Sofaen.

Efterat Talsen er endt, træder Stedets Præst frem og siger sin Mening om denne unge Mand og om det, han har gjort, og hans Mening var i Korthed den, at Ynglingen talte dreven af den Helligaand ligesom Profeterne og Apostlerne gjorde. Han anvendte ogsaa Apost. Gjer. 2, 17. paa dette Tilfælde. Dette synes ogsaa at have været de andre Præsters Mening. Sagen har vakt betydelig Opsigt. Kirken har været oversyldt Gang paa Gang og efter et enkelt Blads Udsagn skal Hundreder være bleven „ombvendte“ deriblandt adskillige Saloonkeepere, Gudsfor nægtere og lignende.

Nu er det ikke godt at vide, hvad man skal tro om dette religiøse Fænomen; vi skal her bare sige saameget, at Apost. Gjer. 2, 17. Iet ikke har noget med den Sag at gjøre, bliver det nødvendigt, skal vi senere nærmere begrunde denne Baafland. Hvad der i Betragtningen af denne Sag er af størst Betydning, er Maaden, hvorpaa denne unge Mand er bleven benyttet af disse Præster og hvorledes han bliver anset af Tilhørerne. Han er bleven fremstillet som en, der bliver udmiddelbart dreven af den Helligaand. Hans Ord altsaa som indblæst af Gud, og selvgelig sideordnet med selve Bibelen's Ord.

Nu spørger vi: Hvorfor har man ladet ham optræde saaledes for Menigheden? Der synes kun at være et Svar at give herpaa, og det er, at baade Præsterne og Menigheden har tabt ialtsald en Del af sin Tro paa det skrevne Guds Ords Kraft til at omvende Sjæfterne. Thi sæt, at denne Mand intet andet har talt end det rene Guds Ord uden nogen Forsælsning, hvorfor kunde man ikke lige saa gjerne høre dette samme Guds Ord af en som stod lysvaagen paa Prædikestolen eller etsteds paa Gulvet? Kan en Sofa og Søv og stygge Gæbærder gjøre Herrens Ord Kraftigere end et ellers er?—Jo, naar det blev talt af Manden, medens han sov eller syntes at sove og under saadanne gyselige Bevægelser, saa syntes der at være noget vist overnaturligt ved det, og man var villigere til at tage det for Guds Ord da, end naar man læste eller hørte det paa den sædvanlige Maade.—Den rige Mand i Helvede mente heller ikke, at det rene Guds Ord var tilstrækkeligt til hans fem Brødres Frelse, og forlangte derfor, at Lazarus skulde sendes til dem. Men Abraham svarede: Hører de ikke Moses og Profeterne (Loven og Evangelium), skulde de heller ikke tro, om nogen opstod fra de

Døde", — og da vel endnu mindre, om nogen talte i Søvne.

Lutheriske Præster gjør sine Menigheder en daarlig Tjeneste ved at billige eller endog gjøre Brug af saadan aandelig Gumbug. Det er, som man muligens paa den Maade kan synes at faa vakt i Menigheden, vil snart svinde; thi det faar ikke den Næring, som et saadant Liv trænger. Det er blevet til ved noget Ufærdvanligt, der for lader det sig ikke gjerne nære ved de af Gud forordnede Midler, Ordet og Sakramenterne, det er en altfor almindelig Koft. Og om de en stadigt kunde have dette Særlynd, denne sovende Profet iblandt sig, saa vilde jo det ogsaa snart blive gammelt, og man maatte have noget andet. Der vilde saaledes bliver en stadige Jagt efter nye „Sensations," som vi ser det hos Sekterne.

W. A. Passavant var her en af Dagene. Han er en Søn af gamle Dr Passavant i Pittsburg Pa. som udgiver Bladet „The Workman." Den unge Passavant var paa en Reise for at undersøge den lutheriske Kirkes Tilstand ved Vestkysten. Han besaa ogsaa Skolebygningen baade indvendig og udvendig og syntes, det var et godt Stykke Arbejde. Han sagde, at Lutheranerne ikke burde bygge saa mange smaa Lærestalter men samle Skole og deri har han maaske ret. Han sagde endvidere: „J maa fremfor alt søge at gjøre eders Skole lutherisk og amerikansk ikke norsk," og deri havde han sikkert ret. Hans Hovedkvarter er for Tiden i Seattle.

Parokial Menighed er nu organiseret og har valgt sine Embedsmænd. Til Præst har den kaldet Past. W. Farstad, og da denne som Formand for dette Synodedistrikt bliver borte meget af Tiden, har Menigheden kaldet N. Christensen til Hjelpepræst. Den første tittræder paa Fastelavens Søndag, sidst nævnte Søndagen derefter.

—Svurg og blev en Gang anmodet af en Menighed om at sende dem en Præst, „who could fill the Church" (som kunde fylde Kirken). Hans Svar var dette: „Vi fabrikerer ikke Præster af den Sort ved vort Seminarium. Men vi kunne sende eder en Præst, som prædiker Kristus, og saa maa Menigheden fylde Kirken." [W. og S.]

Betalende Subskribenter.

- For 4de Aargang. M. C. Stalland, T. T. Hundland Prof. Laur Varsen, S. D. Lewison, Berent Benson, T. C. Brevig, A. R. Teisberg, A. S. Hoig, Mrs. Julia D. Nil, Rev. M. Thorsen, J. J. Ræset, Peder B. Grinde.
- For 3die Aargang. Ole C. Solberg, Rev. Carlo Sperati, Rev. N. Pedersen, Miss. E. Se Storaali.
- For 3die og 4de Aargang. Ole S. Soluu, Mrs. S. S. Barson, Ole D. Ostlie, Paul Thompson.
- For 2den og 3die Aargang. Ole Engebretson.

Bidrag til Pacific Lutheran University.

—○—	
Samlet ved Past. D. T. Bee, Offer paa Round	
Prairie.....	\$11 25
Fra Medlemmer i Northwood Mgh. T. S. Ringheim	5 00
Ole Brunsvoib.....	7 00
J O Knudson.....	2 00
H J Hansen.....	1 50
Tilfsammen	
\$26.75	
Samlet ved Prof. M Brandvig Past Tanners Mgh	
Story City, Ja. Thor Erickson, S Varsen hver.....	5 00
John Bakler.....	3 00
S R Varsen, E S Eickfen, Knut Jacobsen hver.....	2 00
Mrs Thor Eickfen.....	1 00
Martin Andersen.....	1 00
T J Thompson.....	1 00
G Hansen.....	1 00
Hans Johnson.....	1 00
Michal Rando.....	1 00
H S Belland.....	1 00
Jonas Brandvig.....	1 00
Andrew Christensen.....	1 00
O S Jacobsen.....	1 00
Nils Jacobsen.....	1 00
Albert Andersen.....	1 00
Ole Bergesen.....	.50
Jacob C Jacobsen.....	.50
Young People i Søndre District St. Petri Mgh....	17 95
Tilfsammen	
49 95	
Zugehor Gordon Mt. Horeb Wis.....	1 00
Ved Past. A J Andersen.....	.50
Ved Past C R Preus.....	5 00
ved Past J E Bergh.....	17 40
ved Past A Turmo.....	1 50
ved Past Nils Giesre.....	7 00
ved Past J J Strand.....	1 00
ved Past T. A. Torgerjen.....	30 50
ved Past D T Bee, fra J B Thompson, Northwood Ja.	15 00
Tilfsammen	
\$78.90	
Talt	
\$155.60	

Betælle.

J No. 20 staar i Listen over Bidragshydere i Bergen Mnghd Torger Thompson opført for 50ct skal være \$5.00. Desuden oplyses, at Marit og Kristi Halsset har indsendt sine Bidrag gennem Past. B. H. Dahl ikke Past. R. Magelsen.

Væseren ser vist, at her mangler mange Punkummer i dette Nummer. Det kommer af at der er saa saa, som betaler for Bladet. Skal vi have Raad til at sætte Punktuur, saa maa vore Brætters flittigt hjælpe os.

FOR SALE.

Poultry Ranch Washington Park. Half acre fenced new 8 room house, necessary out buildings good well some fruit. 20 acres Range \$1,000, half cash, Balance 2 years Within 15 minutes of Pacific Lutheran University.

Address A. J. Nott Excelsior, Wash.

Præsternes Adresser samt de af dem betjente Menigheder og Prædikepladse i Pacific Distrikt.

- T. Tønnesen, Rockford, Spokane Co, Wash.**
Betjener Rockford Wash, Genesee Idaho og andre Steder.
- Carlo A. Sperati, New Whatcom, Wash.**
Betjener New Whatcom, Anacortes o. a. S.
- L. E. Foss, 1810 Donovan Ave. Fairhaven, Wash.**
Betjener Fairhaven, Kooksoel o. a. S.
- B. J. Berg, Stanwood, Snohomish Co. Wash.**
Betjener Stanwood
- Carl Hoel, Everett, Wash.**
Betjener Everett, Haller City o. a. S.
- J. J. Kvam, 1512 Ninth Street, Seattle Wash.**
Betjener Seattle.
- E. Hallestad, 1522, G. Street, Tacoma Wash.**
Betjener Tacoma.
- B. Hørstad, Parkland, Pierce Co, Wash.**
T. Larsen, Parkland, Pierce Co, Wash.
N. Christensen, Parkland, Pierce Co, Wash.
Disse tre har hidtil prædikt i Parkland; Pas Hørstad ogsaa i Duell n Wash.
- L. Rissen, 1749 Hemlock St. Astoria, Oregon.**
Risten ret op for Columbia Cannery.
Betjener Astoria o. a. S.
- A. D. Dolven, 408 East 18th Street Portland, Oregon.**
Betjener Portland.
- N. Bedersen, Silberton, Marion Co, Oregon**
Betjener Silberton.
- D. Ottersen, 702 Fifth Street, Eureka, California.**
Betjener Eureka o. a. S.
- D. Grønsberg, 1631 Howard Str, San Francisco Cal.**
Betjener San Francisco.
- J. L. P. Dietrichson 1371 Tenth Street, Oakland, Cal.**
Betjener Oakland o. a. S.
- J. Johansen, Box 487, Fresno, California.**
Betjener Fresno o. a. S.
- J. C. Møhl, Baso Nobles, San Luis Obispo Co. Cal**

Metropolitan

·: Savings ·: Bank ·:

— For kaldet —

Tacoma Building & Savings Association.

INCORPORATED 1887.

(Incorporeret 1887.)

Theaterbygningen Gjør't af 9 og 10 St.

Aaben daglig fra Kl. 10. til 3.

Lørdag fra Kl. 10. til 1. og 6. til 8. Aften.

Indbetalt kapital	\$100,000
P. H. Cassar.	President.
C. W. Enos.	V. President.
Das. Le S. Johnson.	Secretary & Treasurer.
Ole Selvig.	Ass't Cashier.

Directors.

Downer	E. J. Stiles,	C. W. Griggs,	J. W. Anderson
	G. J. Holmes,	Theo. Hosmer,	Geo. P.
	Caton,	P. H. Cassar,	C. W. Enos,
	Das. Le S. Johnson.		

6 per ct Rente

Renterne udbetales kvartalsvis i Januar, April, Jule og Oktober. Pengene ublaanes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvilkår. Anvisninger paa alle Stedri i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

| — | — | — | — | — | — | — | — | — | — | — | — | — | — | — | — |

Køb Eiendom i Armour Addition af Pacific Lutheran

University Association

Stolen eier nu selv nogle hundrede Byggetomter ganske nær Bygningen. Jernbånen gaar midt igjennem Armour Addition. Det er særdeles vakkert og skænt Lotter, som bygges i salg, og enhver, der nu kober Eiendom af os, bliver Eier af en sund og værdifuld Byggetomt, og hvad der b-tales for den, anvendes til at fuldføre Bygningen med. Vi sælger fremdeles for \$100 per Lot, mod kontant Betaling. Paa den stand forlanger \$110 per Lot. Saasnart Lotten er betalt, gives Warranty Deed af os.

Vi trænger mange penge til Bygningens Fuldførelse endnu. Skriv til Pac Luth University Association, Parkland, Pierce Co. Wash'n.

Fko og Støvler

Til billige Priser og af beste Sort hos

S. Olsen, 1912 3rd Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardless of cost sælges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Med med de bedste Priser,“ siger S. Olsen. Herald anbefaler paa det bedste.

The Lutheran University Herald.

udkommer to Gange om Maaned og to for 10c
skudavis 50 cents per Aar.

Alt, som vedkommer Bladets Redaktion, sendes til N. Christensen—Betaling for Bladet, Bestillinger, Døngeser o. s. v. sendes heretter til Rev. T. Larsen, Parkland, Pierce County, Washington.

Subskribentsamlere faar paa 5 betalende Abonenter den 6te frit. Send ind straks Penge for en Aargang, 50 Cents.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second class matter.